

Moşe

– Feyza Can · 19 Nisan 2013

karanlık sokakta bıçaklanan adama ağlar gibi durup durup sana ağlıyorum
sensiz nasıl güleceđimi bilmiyorum
nasıl büyüyeceğimi,nasıl yürüyeceğimi,nasıl uyuyacağımı ve nasıl öleceğimi
birbirine karışıyor adımlarım
düşe kalka eskiyor dizlerim
yığılıp kalıyorum kapının arkasında
dişlerim birbirine sarılıyor
durup durup sana ağlıyorum Moşe

bir gün birbirimizi bir yerlerde unutursak
"beni bul ve benimle yeniden tanış" diyen dilimi affetmiyorum
derin kesiyorum tırnaklarımı
saçlarım dökülüyor ayaklarıma
dudaklarımda bir orman yanıyor
kar yađıyor ellerime
ellerim soğuk
çamaşır suyu dökülmüş mavi gömleğinin cebine bırakıyorum çoğalan gözlerimi
manikdepresif kahkahalarla sana ağlıyorum Moşe

kuşların kanadı kırılıyor arka bahçede
ađaçları kesiyorlar
çocuklar hiç durmadan ađlıyor
sokak anonsu yapıyor delinin teki
"dudaklarını bir kez daha öpmeden öleceğimi söylemesin hiç kimse"
gürültülü kokan çöp tenekesini karıştırıyor kediler
ben ağlamak için yürüyorum
bavulunu toplayan ellerine sövüyorum
içimdeki şarkı susar mı yürüsem kanayan nehirlere
durup yürüyüp sana ağlıyorum Moşe

gösterimden kalktı birlikte gideceđimiz film
tiyatro sahneleri yađmalandı
parklarda kötü adamlar yaşıyor
topuklu kadınların ayak sesleriyle düet yapıyor köpekler
ben şehirden geçiyorum şehir benden

hüznüm büyüyor gece büyüyor herkes biliyor
bilmiyorsun büyüdüğümü
bayram telaşı sesimin fezada biriktiğini
gündem tartışmalarında nasılda masaya yumruk vurduğumu
büyüdüm ben bilmiyorsun
bilmiyorsun aralıksız yağın gözlerimin organlarımı boğduğunu
durmaksızın sana ağlıyorum Moşe

evet
sırtını sıvazlarken soğuk duvar
dudaklarını bir çocuk gibi büzüştürüp ağlayan küçük kadın (adam) benim...

sevgili şimo'ya teşekkürler.